

اشعار مولانا مقام معنوی امام علی(ع) را در زیباترین حالت مجسم کرده است

رئیس هیئت مدیره انجمن حکمت و فلسفه ایران با بیان اینکه مولانا مقام معنوی حضرت امیر(ع) را به زیبایی مجسم کرده است، گفت: اشعاری که مولانا درباره امام علی(ع) گفته زیباترین اشعاری است که درباره آن حضرت در طول تاریخ گفته شده است.

رئیس هیئت مدیره انجمن حکمت و فلسفه ایران با بیان اینکه مولانا مقام معنوی حضرت امیر(ع) را به زیبایی مجسم کرده است، گفت: اشعاری که مولانا درباره امام علی(ع) گفته زیباترین اشعاری است که درباره آن حضرت در طول تاریخ گفته شده است. دکتر غلامرضا اعوانی، رئیس هیئت مدیره انجمن حکمت و فلسفه ایران در گفتگو با خبرنگار مهر در مورد نگاه مولانا به امام علی(ع) گفت: به نظرم اشعاری که مولانا درباره امام علی(ع) گفته زیباترین اشعاری است که درباره امام علی(ع) در طول تاریخ گفته شده است.

وی افزود: خیلی از افراد هستند که مدح و غلو می‌کنند، اما کسی که وجود حضرت علی(ع) را از نظر معنوی تحلیل کند و شخصیت الهی ایشان را تفسیر و صفاتی را که در صحابه دیگر به آن اندازه درک و به زبان شعر بیان کند؛ در واقع کاری بس شگرف است و مولانا این کار را به بهترین وجهی انجام داده است.

اعوانی در ادامه سخنانش با اشاره به جنگ مشهور امام علی با عمر بن عبدود و نقل آن داستان به زبان شعر توسط مولانا اظهار داشت: مولانا در این اشعار بلند حضرت را باز عرش الهی می‌داند که تا عرش الهی سیر کرده است. حضرت را به بازی تشبیه کرده که در پیرامون عرش الهی در پرواز است. ماه، شب‌روان را هدایت می‌کند اگر ماه زبان هم داشته باشد زودتر گمشدگان را هدایت می‌کند، چون حضرت رسول(ص) خورشید و حضرت امیر(ع) هم ماه ولایت است. مولانا حضرت را به ماه تشبیه می‌کند که نور ولایتش همه جا را روشن کرده است و اگر به زبان بیاید رهروان راه حقیقت را بهتر هدایت کند.

رئیس انجمن بین‌المللی فلسفه اسلامی تصریح کرد: مولانا در ادامه می‌گوید: چون تو بابی آن مدینه علم را/ چون شعاعی آفتاب حلم را* باز باش ای باب بر جویای باب/ تا رسد از تو قشور اندر لباب* باز باش ای باب رحمت تا ابد/ بارگاه ما له کفوا احد. مولانا اشاره دارد به حدیث نبوی «أنا مدينة العلم و علی بابها؛ مولا حضرت علی(ع) را نمونه جوانمردی و فتوت می‌داند. او صف شکنی است که یک تنه کار صدها هزار نفر را انجام می‌دهد. بازگو ای باز پر افروخته/ باشد و با ساعدش آموخته* باز گو ای باز عنقاگیر شاه/ ای سپاه اشکن به خود نی با سپاه* امت وحدی یکی و صد هزار/ باز گو ای بنده بازت را شکار*

استاد بازنشسته فلسفه دانشگاه شهید بهشتی با بیان اینکه مولانا معتقد است امیرالمؤمنین(ع) پهلوانی است که از سر هوای نفس برخاسته است و شمشیر زدن او فقط برای حق است، بیان کرد: گفت من تیغ از پی حق می‌زنم/ بنده حقم نه مأمور تنم* شیر حقم نیستم شیر هوا/ فعل من بر دین من باشد گوا* رخت خود را من زده برداشتم/ غیر حق را من عدم پنداشتم* جز به باد او نجنبید میل من/ نیست جز عشق احد سر خیل من* تیغ حلمم گردن خشمم زدست/ خشم حق بر من چو رحمت آمدست* غرق نورم گرچه سققم شد خراب/ روضه گشتم گرچه هستم بو تراب. به نظر مولانا حضرت علی(ع) قاتل خود را می‌شناسد و بر او رحمت می‌آورد و نوش لطف را به جای مهرینش می‌نشاند و هرگز بر او خشم نمی‌گیرد.

عضو هیئت مدیره فدراسیون بین‌المللی انجمن‌های فلسفه جهان تأکید کرد: از نظر مولانا حضرت علی(ع) مظهر کامل حق و عدالت است. او را «ترازوی احد و خوّ؛ می‌خواند. تو ترازوی احد خو بوده‌ای/ بل زبانه هر ترازو بوده‌ای* من غلام آن چراغ چشم جو/ که چراغت روشنی پذیرفت از او* من غلام موج آن دریای نور/ که چنین گوهر بر آرد در ظهور* امیرمؤمنان علی(ع) از نظر مولانا با آن همه شجاعت، مظهر صبر و حلم و بردباری است و تیغ تیز حلم او بس برنده‌تر از شمشیر اوست. به هر حال مولانا این موضوع را در بیش از دویست بیت سروده است که درباره هیچ کسی به این زیبایی شعر نگفته و واقعا مقام معنوی حضرت امیر(ع) را به زیبایی مجسم کرده است.